

A megfelelés, más nevén az analógia, az áramlás, az áth...

Article URL
www.asztrologia.ro/

Author
Dénes Mária

Published: December 16, 2018, 3:08 pm

A harmadik metafizikai tervény a megfelelés tervénye vagy más néven, az analógia tervénye.

Eddig úgy találtunk az imagináció tervényén a rezonancia tervényén a megérthetők, hogy lényegében mit jelentenek ezek. A harmadik egyetemes tervény legegyszerűbb formában fogalmazva azt mondja ki, hogy a létezés köztérben a kéri köztes megfelelés van. Ez az a tervény, amelyre az ősi szellemi hagyományok praktikai céppélnék. Ha nem lenne az analógia vagyis a megfelelés tervénye, asztrológia nem tudna létezni.

A mai világ abban a köztérben van a szellemi világtól eltávolodása miatt, hogy az egész világ egy nagy halmaz egyvelegében zajlik, ebben a kavargás állapotban torládnak egymás hegyén-hátán a dolgok, jelenségek, tervények, gondolatok, erősek. Egyrészt az összeszeréségtől várjuk a megoldást, másrészt a közelműltben újratájt szellemi utaktól.

Az elszellemtelenedett mádon kavargás letünk rendezésére az összeszeréségtől várni a megoldást annyit jelent, amit a hagyományokban úgy mondtak, hogy tusti, vagyis hió bizakodás. Ez a hió bizakodás is a megfelelés tervényének nem-tudásból ered, mert ha valaki tudni, hogy az összeszerés gondolkodás a szellemnek egy olyan megfelelése, amely a maga helyén a rendjében betölt egy bizonyos szerepet, de a magasabb rendű szellemi létésrel teljesen alkalmatlan.

Aki az újabb elűsített szellemi hagyományokból várja a megoldást, valamelyest korrektebb kiindulást helyez kilétszába, mint az elűbbiek, azonban tudni kell azt is, hogy a hagyományokból származó ismeretek személynél letisztultsága az életben való beültetése hosszó, fáradságos, az egész embert teljes egészében a gyökeresen igénybevevő folyamat.

Az analógia azt mutatja meg nekünk, hogy földi életünk bizonyos helyzetben milyen szellemi-lelki tartalmakkal, minőségekkel ill szoros kapcsolatban az adott helyzet. Egy adott helyzetben nem létezik más, mint éppen az adott helyzetet az nem életünk új más, mint éppen ezt legalább is a-gy tük. Azonban az analógia tervényének az a helyes analógia ismerete lehetné teszi, hogy ne csak az adott, konkrét helyzetet léssük az életünk új, hanem felismerjük azt, hogy milyen lelki, szellemi, mentális, tudattalan vagy tudatos tartalommal ill a szűzességben azzal az állapot, amelyet mi a konkrét életünkben megtapasztalunk. Ha megtaláljuk a szellemi megfelelést egy konkrét helyzetnek, állapotnak, tervénynek, akkor azt mondhatjuk, hogy megtaláltuk magának az illető helyzetünknek az okát, hiszen metafizikából tudjuk, hogy az elsődleges mindig a szellemi világ, amit követ a konkrét megnyilvánulás.

Ha ennyit tudni a megfelelés tervényéről, elg lenne ahhoz, hogy ne életünk egy

sã-kon kavargã halmazában keressã¼k problãmãink okait, hanem megvizsgãljuk, hogy sajãt magunkban milyen olyan szellemi-, lelki tartalmat hordozunk, amely a problãmãink leggyãkeresebb, legvãgsãbb, de ãgy is mondhatjuk, hogy legelsã oka.

Pãldãul, a rãkbetegsãg okãt lehet keresni tudomãnyosan, tehãt ãsszerãen a biokãmiai, genetikai, citolãgiai, hiszto-patolãgiai valãsãjgokban, amelyek valãjãban a valãsãjgnak inkãbb csak kis rãszei, ãgy is mondhatnãnk, hogy a valãsãjgnak csupãn csak zãrvãnyai. Nincs arrãl szã, hogy ezek nem igazak, nem valãdiak. Azok, csak az a problãma, hogy mindezek csak egy-egy kis rãsztartomãnyait kãpezik a valãsãjgnak. Szellemiekkel foglalkozã emberek feltãrtãk mãr azt az alapvetã igazsãgot ãs egyben megfelelãst, hogy a rãkban szenvedã embernek a szeretettel, vagyis a szeretet adãsi ãs befogadãsi kãpessãgãvel van a baj ãs a rãkos elfajulãs ennek mintegy csak kãvetkezmãny. A tudomãny esetleg egy nagyot rãhãg az okfejtãsen ãs a radioterãpia, valamint a citosztatikumok adãsãival vãrtãk az eredmãnyt, vagy ãppen a radikãlis sebãsi beavatkozãssal. A maguk mãdjãn ãs sã-kjãn sikert hozhat a prãbãlkozãs, vagyis elãrhetik azt, hogy klinikailag igazolhatã mãdon ãs a beteg szubjektã-v visszajelzãse szerint javulãst ãrjenek el. Azonban, aminek alapvetã megfeleãse volt a rãkbetegsãg, a szeretetproblãma nem oldãdott fel, mãr csak azãrt sem, mert a nagy ãsszerããsãg kãzepette senki nem is gondol arra, hogy a legmãlyebb ok ez. ãgy, ha netãn kiãjul a betegsãg, a tudomãny tãrgyilagos egyszerããsggel rãmondja, hogy recidãva. Kezeli tovãbb a recidivãlt rãkot, mint onkolãgiai esetet, vagyis a beteget, mint onkolãgiai eset alanyãt. Nagy tapintattal kezeli, mert a beteg pszichãje nagyon ãrzãkeny, sãrãlãkeny ãs a humãnus szempontok fontossãga miatt fokozottan tapintatosak kell lenniã¼k a terapeutãknak. Azonban a beteg pszichãs tãlãrzãkenysãge is a szeretetproblãma egyik rãsze ãs ha mãr tapintatrãl van szã, ugyanolyan tapintatosan rã lehetne vezetni az illetãt a szeretethez valã igencsak rossz ãs fãlãrtett viszonyãra. Mindez mãg csak ki sem zãrnã a konvencionãlis gyãgymãdokat, lehetne tovãbb folytatni azokat- radioterãpia, citosztatikum, sebãsi kãsã!

A rãkbeteg pãldãja kiemeli, hogy milyen fontossãga van az analãgia tãrvãnyãnek. Ami itt a fãldi ãletben, a biolãgiai, fizikai, testi valãsãjgãrben egy rosszindulatã daganat, a maga ãsszes rombolã tevãkenysãgãvel, az a szellemi-lelki szfãrãban nem mãs, mint egy nagyfokã, fãlãrtett, fãlremagyarãzott szeretet, vagyis szeretetlensãg, az ebbãul adãdã titkos neheztelãs mãs emberekre, fojtott, csendes harag az egãsz vilãg irãnt. Ez az, ami aztãn lekãpezãdik a biolãgiai struktãrãkra ãs funkciãkra ãs a maga tartalma szerint vãghez viszi rombolãsãt. Ennyit kãne megãrteni ãs megãrtetni. A szeretet-problãma vagy szeretetlensãg tãnyãre valã rãvezetãse az illetã szemãlynek kulcsot adna a kezãbe, hogy visszahozza ãnmagãba, ãnmagãban a szeretni tudãst. Mindez nem garancia arra, hogy egy vãgsãmu stãdiumig elfajult betegsãg meggyãgyul. Lehetãsãg azonban arra, hogy ãllapota lãnyegãt megãrtheti az illetã ember. Lehetãsãg arra is, akinek a szeretet adãsãival ãs elfogadãsãival kapcsolatos problãmãji vannak, amely ãppen az analãgia tãrvãnyãnek kãszãnhetãen kiolvashatã a szãletãsi horoszkãpjãbãl, figyeljen erre a hajlamãra, gondolkozzon el gyakran ãs alaposan, hogy mit jelent szãmãra a szeretet. Ha mindezt meg tudja valãsã-tani, akkor nem kãvetkezik be az, hogy irtãzatos kã-nok kãzãtt, a teljes meg nem ãrtãs sãtãtsãgãben kelljen vãgigãlje sajãt kã-mãletlen, fãjdalmas szãtesãsãt.

A pãldãnãl maradvã valaki feltehetnã a kãrdãst, ha mãr ilyen predikatã-van ãrok, esetleg nem-e ãrnlãm el vãgre, hogy mi a szeretet. A szeretetre vonatkozã definãciãt nem tudok adni. Lehetne kã-sãrletek tenni, azonban ez itt most nem ennek a helye.

Azonban a szeretetet mãgis meg kell ãrteniãnk valahogy. Itt az analãgia tãrvãnyã segã-t a megãrtãsben, de nem csak egyedãl ãnmagãban, be kell vonni az egãb metafizikai ismereteket is. Egãbkãnt a nyolcadik tãrvãnyãol rãszletesebben lesz szã a szeretetrãul. Ebben a

fejezetben a szeretet, mint egy p^olda j^ott sz^ol^om^o-t^oba, hogy megvil^og^o-thassak bizonyos analogikus ^osszef^ogg^oseket, mint ahogy a r^ok^obetegs^og okfejt^os^on^ol tettem.

Sok m^olyen analogikus ^osszef^ogg^ost lehet tal^olni az ^olet^onk sor^on. A fontos, hogy megtal^oljuk, felismerj^ok ezeket a megfelel^oseket. P^old^ol, ha gyakran fordul el^o, hogy megr^ondul a bok^om, tudnom kell, hogy valami olyan gondolatokat forgatok a fejemben, amelyek sem az ^on, sem a m^oly szempontj^ob^ol nem hozhatnak harmonikus, ^odv^os ^ollapotokat, ezzel szemben f^ol^osleges zavart, bonyodalmakat id^oznek. Ha ismerem a boka, mint Ur^onusz-anal^ogia ^os a j^or^os, mint Merk^or-anal^ogia tov^obbi jelent^oseit, akkor k^onyen meg tudom fejteni azt, hogy az^ort r^ondul meg olyan gyakran a bok^om, mert a gondolataim valamilyen t^oves ^otra t^orték, m^og akkor is, ha pillanatnyilag ^ogy v^olem, hogy gondolkod^osommal semmi baj nincs. Ha nem ismerem ezt az anal^ogi^ot, akkor a gyakori bokar^ondul^ost vagy a v^oletlenek sorozat^onak min^os^o-tem vagy egy olyan ^osszer^o magyar^ozatot keresek, mint p^old^ol azt, miszerint kigyeng^oltek az ^o-z^oletet tart^o szalagok ^os ez^ort fordul el^o halmozottan az ^o-z^olet kibicsakl^osa. Tov^obb sz^ov^ok ^o-gy olyan gondolatokat, amelyekr^ol azt hiszem, hogy elvezetnek egy v^ort eredm^onyhez, azonban ahov^o el fognak vezetni, az egy zavaros, f^olre^ort^osekt^ol terhel^o ^ollapot lesz.

Az anal^ogia t^orv^ony^onek ismerete lehet^o teszi, hogy ^olet^onk ^osszes jelens^og^ot, esem^ony^ot, megnyilv^onul^os^ot ne csak ^onmagukban l^ossuk egyoldal^oan ^os besz^ok^ol^oten, hanem ^ogy tudjuk tekinteni, hogy ezek mind-mind megfelelnek a val^os^og m^oly szf^or^oinak is. ^ogy tud megval^osulni az, hogy az eg^osz vil^ogot, mint egy nagy jelrendszert tudjuk szeml^olni, l^otni, amelyb^ol sokkal t^obbet meg^ort^onk, mintha csak a mer^o ^osszer^os^og logikai elveit k^ovetn^o.

A gyakori bokar^ondul^os ^os a valamivel, valakivel kapcsolatban elk^ovetett t^oves gondolkod^os megfelel^ose csak egy egyszer^o p^olda volt. Ha szem^olyesen, tudatosan fejlesztj^ok az analogikus l^ot^osunkat ^os gondolkod^osunkat, akkor eljutunk oda, hogy sokkal bonyolultabb helyzetekben is felismerj^ok az alapvet^o megfelel^oseket. B^ormilyen bonyolult is legyen egy ^olethelyzet vagy egy sorshelyzet, ha az alapvet^o ^osszef^ogg^ost felismerj^ok, akkor m^or a megold^os kulcsa a kez^onkben van. Lehet, hogy eltart m^og egy j^o ideig a megold^os ^os sok er^otesz^o-t^ost k^ovetel t^ol^onk, de legal^obb tudjuk azt a fontos ir^onyjelz^out, amerre haladnunk kell. Ennek hi^ony^oban csak sodr^odn^onk a bonyodalmakban, ^ores ^os s^oket racion^olis magyar^ozatokkal h^oly^o-tve saj^ot magunkat ^os egym^ost.

Ez a metafizikai jelent^os^oge annak, hogy ismerj^ok a megfelel^os t^orv^ony^ot. Term^oszetesen, nem csak a t^orv^onyt kell ismerni, hanem magukat a megfelel^oseket is. Ez ut^obbiak ^ob^oc^oj^onek megismer^ose nem ^otk^ozik akad^olyba, p^old^ol az asztrol^ogia rengeteg analogikus ^osszef^ogg^ost k^o-n^ol, amelyek ugyan nem mindig ^ollj^ok meg a hely^oket, de egy kiindul^osi alapot mindenk^oppen adnak. A l^onyeg itt az, hogy mag^ot a megfelel^oseken, az anal^ogi^okban val^o gondolkozni tud^ost az ember elsaj^ot^o-t^osa, ^olet^oben gyakorolja ^os azokat az ^osszef^ogg^oseket, amelyeket helyesnek, ^olet^oben beigazol^odottnak tal^ol, saj^ot szellemi, lelki ^os testi eg^oszs^og^ore felhaszn^olhassa. Ezzel egy id^oben az ^osszer^o gondolkod^os^or^ol sem kell lemondania, a megfelel^o helyen ^os m^odon alkalmazott ^osszer^os^og ^os a megfelel^oseken val^o gondolkoz^os nagyon j^ol megf^ornek egym^ost.

Vizsg^oljuk meg az anal^ogia t^orv^ony^onek m^oly vonatkoz^osait is. L^othattuk, hogy nagyon szoros kapcsolatban ^oll ez a t^orv^ony azzal, hogy mik^oppen gondolkodunk a saj^ot ^olet^onk^or^ol, teh^ot saj^ot ^olet^onkkel kapcsolatos gondolkod^osm^ondukat jelen^o-ti meg. Azt is l^othattuk, hogy ^olet^onk^or^ol gondolkodhatunk csak mer^oben ^osszer^o vagyis line^oris-racion^olis m^odon, de gondolkodhatunk ^ogy is, hogy ezt a f^oldi val^os^ogot ^osszef^ogg^osebe hozzuk magasabb rend^o szellemi, lelki val^os^ogszf^or^okkal. V^og^ol arr^ol is volt sz^o, hogy a k^otf^ole gondolkod^osi m^od nem z^orja ki egym^ost.

A megfelelés tőrvényének a gondolkodással való megfelelése nem véletlen, hiszen ennek a tőrvénynek az asztrológiai analógiája a Merkúr bolygó. A klasszikus asztrológiában a Merkúr bolygó jelenti a gondolkodást, tőrbbek között. Sajnos, csak a lineáris, racionális, horizontális logikát, az ez szerinti gondolkodást örök leggyakrabban ezen, így már magában az asztrológiai értelmezésben székletárkár alakul ki. Mert, csakugyan, a Merkúr a gondolkodást, a logikát jelenti- eddig nincs is semmi baj-, de azt is figyelembe kéne venni, hogy a gondolkodást meghatározó logika is maga a gondolkodás lehet racionális, lehet analogikus, sőt lehet egységes(egységlogika), amely a két elámbbit egyesíti. Mind a Merkúrhoz tartoznak. A tőrny, hogy ma csupán a racionális logikai műveletekre redukált a Merkúr jelentésstartománya, még akkor sem fogadható el, ha csakugyan így nyilvánul meg az emberek életében. Gondoljunk csak arra, hogy az asztrológiai princípiumoknak van egy fajta sorrendje is, amelyet nem kell ugyan mereven venni, de nem árt figyelemmel kísérsni. A Nap(főnyprincípium, örtelem, Yang) is a Hold (centrális bálcesség- vagyis szeretetprincípium, Yin) után mindjárt a Merkúr kévetkezik, amely az elámbbi két erámlásba hozza. Ezört hozzák a Merkúrt ásszefággásbe az áramlással, kévetésével, mozgással. Az örtelem is a szeretet erámi egységben vannak is nem állnak meg ánmagukban, hanem áramlásba lendülnek, ezt az áramlást, mozgást fejezi ki a Merkúr. Tehát itt sokkal tőrbbreul van szék, mint merámi racionális logika, még akkor is, ha a racionális logikai is ebbe az analógiásorba tartozik.

Az alkámi műveletek között a szeparáció műveletével van szoros kapcsolatban a megfelelés tőrvénye. Szeparáció annyit jelent, mint elkárlátnás, megkárlátnáztetés. Itt ismét ársi főörörtesek vannak, mert sokan kizárólág a racionális logika szerinti megkárlátnáztetésre gondolnak, holott nem csak errául van szék. Ennek a főörörtesnek, tőrbbek között az is késszánhetámi, hogy merámi filozófiai logikai futamokat neveznek metafizikának, sőt a metafizika cám taláihaték egy-egy ilyen kényv cámlapján, s ha az ember beleolvás, ilyesmiket talál benne, hogy "szemantika", "logikai konstans", "pragmatikus interpretáció", "deduktív örvelés", "jelentésemlet", "n-argumentum" stb. Ez nem máis, mint filozófiai logika, vagy a logika filozófiája, de semmi esetre nem metafizika. Nem arrák van szék, hogy ez rossz is elvetendámi, hanem arrák, hogy maga a metafizika cám nem felel meg ennek, annál az egyszerű oknál fogva, hogy nem metafizika. Komoly, okleveles szerák, egyetemi professzorok árk az ilyen kényveket, metafizika cám-men, csak óppen azt nem tudák, hogy amit árnak nem metafizika. Ahhoz, hogy mi a metafizika, legalább el kéne olvasniuk is komolyan kellene venniék olyan igazi metafizikusokat, mint például René Guénon, vagy Hamvas Béla.

Máris adtam az imént a megkárlátnáztetés, a szeparáció műveletéről. Tehát nem csupán arrák van szék, hogy kinyitunk egy olyan kényvet abban a hiszemben, hogy ez a metafizika is a kényv lapjain haladva kéveték vakon annak megkárlátnáztetés műveleteit, hanem már a kényvvel való elámláskor meg tudjuk kárlátnáztetni a kényv tartalmát az igazi metafizikátl. Atták még nyugodtan elolvashatjuk a kényvet, sőt taláihatunk benne számunkra örörtes információt, de semmi esetre sem kéveték el azt a tőrvedést, hogy valamit annak vóljánk, ami nem az. Természetesen, bizonyos elámsmeretekre is szék van ahhoz, hogy valamit valamitául meg tudjunk kárlátnáztetni is hogy ne keveredjenek ássze a kárlátnáztetés dolgok, hanem a nekik megfelelő helyre tudjuk tenni azokat. Az egységben mindennek megvan a maga helye, szerepe, rendeltése. A fontos az, hogy tudjuk, hogy mi micsoda, tehát máis egyébtául megkárlátnáztetve, azzal ássze nem keverve tegyék a neki megfelelő helyre. Ez a helyes szeparáció. Rengeteg például lehetne az ember mindennapi életébául merámi teni arra vonatkozólag, hogy milyen gyakran kárlátnáztet meg olyan dolgokat, amelyek lányegében nem is kárlátnáztetnek is milyen gyakran nem kárlátnázteti meg azokat a dolgokat, amelyek között lányeges kárlátnás van. Ágy támad az a nagy kavargás egy nagy rendezetlen halmazban, ahol kárlátnáztetés tartalmak, megnyilvánulások ásszefolyanak, majd széktesnek, tovább ázánlenek

egyik állapotból a másikba. Ezek után nem is kell csodálkozni azon a fajta vakágon, amelyet egyes szellemi iskolák emlegetnek, a mai ember kapcsán. A tartalmak rendezetlen kavargásának áradatában nem is lehet más az ember, mint vak, mindaddig, amíg nem sejlik fel benne, hogy kell legyen itt egy magasabb rendű megfelelés is. Másként mondva, addig zavarban marad az ember- még akkor is, ha amőgy roppant eszes-, amőg fel nem ismeri az analógia tőrványát. "Ami fent van, az megfelel annak, ami lent van. Ami lent van, az megfelel annak fent van."-rja a Tabula Smaragdina. Mirőul másra lenne szó, ha nem az analógia tőrványáról?

A földi életünk egy egyetemesebb szellemi valóságba van ígyazva. Azt, hogy életünk eseményeinek mi a felő, szellemi okója, a magasabb rendű valóság egyben a mőlyebb győkere, azt az analógia tőrványának a segőtsőgővel őrthetjük meg.

Az analógia tőrványát szoktuk mőg a kompenzáciő tőrványának is nevezni. Volt májarról szó, hogy ez a tőrvány szoros kapcsolatban áll a Merkőrral, az őramoltatással. Ez a tőrvány azt is kimondja, hogy a kőt alapvető lőterő, a szeretet ő az őrtelem, nem áll meg őnmagában, hanem őramlásba, mozgásba kezd. Ez az őramlás, mozgás jőtszédik le bennünk is. Ha helyesen őramoltatom- ő nem blokkólom- magamban ezt az őramlást, őgy őnmagamban, mint a kőzssőg, az egősz világ felő, akkor mindez megkompenzáédik, vagyis azzal egyőtt, hogy adok, kapni is fogok. Ezt mondja ki ez a tőrvány ő ez őrt nevezik a kompenzáciő tőrványának. Ha ezt a szeretet ő őny őramlást akadóllyozom magamban, mondjuk valamilyen őlőzöttan őncőő szőndőkom miatt, akkor eltőrek attő az egyetemes előul, amit e tőrvány kimond. Hiőba akarom spekulál-v stratőgiőkkal előrni a cőlomat, ha az ezzel a tőrvány nyel visszaőlek, vagyis ha eltőntorodok ettőul. Lehet, hogy előrem azt a cőlt, amelyhez olyan gőrcsősen ragaszkodtam, de másfelőul annőil tőbb vesztesőg őr. Nem őrtem, mi őrtá! Ha tudnőm a megfelelés ő az őramlás, a kompenzáciő tőrványát, akkor megőrtőm.

A kompenzáciő tőrványát az adok-kapok tőrványának is nevezik kőznapibb megfogalmazásban, s azt mondja ki pontosan az őramlás elve alapján, hogy minőil tőbbet adok annőil tőbbet kapok vissza, ő annőil intenzővebb lesz az őramlás felőm is. Minőil tőbb igaz informáciőt, finom szeretet őramoltatok embertőrsaim ő a kőrnyezetem fele annőil tőbbet kapok vissza, s annőil gazdagabb ő vőlok őn magam is vőgső soron. Minden ember lelkiismeretőbe a kompenzáciő tőrványé bele van ő-rva, ez őrt becsőljő jobban azokat a dolgokat, amelyeket valamilyen formőban tudatosan megkompenzáltunk, amelyek őrt szemőlyes őldozatot hoztunk. Mindezeket jobban ő komolyabban is fogjuk tudni a jővőben hasznőlni, a magunk ő a kőrnyezetőnk fejlődőőre, őpőőőre fordő-tani.

Fel kell ismernőnk, hogy alapján vőve a őny ő a szeretet megtestesőősei vagyunk, isteni eredetőnk van ő isteni lőnyezet hordozunk őnmagunkban- földi életőnknek ez a legalapvetőbb megfelelés. Ezt a lőnyezet kell hordozzuk, tovőbb vigyők, őramoltassuk. Trőfősan szólvá őgy is mondhatnőnk, hogy a tiszta szeretet ő a tiszta őny őramoltatősa az egyedőli olyan őrtelmes vőllalkozás, amely megkompenzáédik, tehát nyeresőges szőmunkra-ő-me a kompenzáciő tőrványé, a legalapvetőbb megfelelés ismeretőben.